

[Mejdahl]

da i vidners nærværelse, og derfor generer det mig, at den ene part egenhændigt kan indlede en opløsningsprocedure af ægteskabet.

Ud fra et kristent livssyn vil jeg hellere bruge kræfterne på at forstærke bestræbelserne på at værne om ægteskabet som et af vort samfunds allervigtigste fundament i stedet for at gøre en opløsning lettere.

Det er mine begrundelser for at stemme imod lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 109 stemmer (S, KF, SF, V, FP og RV) mod 9 (CD, KRF og Mejdahl (V)); 1 (CD) stemte – ved en fejltagelse – hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Tredje behandling af lovforslag nr. L 93:

Forslag til lov om begrænsning af udledning af svovldioxid og kvælstofoxider fra kraftværker.

Af miljøministeren (Lone Dybkjær).

(Fremsat 17/11 88. Første behandling 29/11 88. Betænkning 15/3 89. Anden behandling 28/3 89).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Knud Lind (FP):

Jeg siger tak for den pæne modtagelse.

Miljøministerens såkaldte grønne flertal, fru Dorte Bennedsen, hr. Gade m.fl., har med vedtagelsen af dette lovforslag – når vi om et øjeblik skal stemme – vedtaget, at luftforurening ikke er grænseoverskridende. Det er det, Folketinget reelt skal tage stilling til, men Folketinget skal også tage stilling til, om Danmark skal gå enegang på det miljøpolitiske område til stor skade for dansk erhvervslivs konkurrenceevne.

Fremskridtspartiet vil selvfølgelig også gerne have et godt miljø, men vi ønsker ikke, at Danmark skal spille international miljøaktivist på bekostning af dansk erhvervslivs konkurrenceevne.

Fremskridtspartiet finder det forkasteligt, at Danmark skal gå enegang og i perioden 1989–94 investere i alt 4 mia. kr., som reelt er smidt ud i den blå luft, så længe man på internationalt plan ikke har de samme høje miljøidealer som den danske regering, dvs. miljøministeren og miljøministerens specielle grønne flertal har.

Fremskridtspartiet kan ikke se nytten af, at Danmark i 1990 f.eks. vil nedbringe kvoterne for den samlede svovldioxidemission til 195.000 t, når det samtidig forventes, at brunkul anvendelsen f.eks. i Østtyskland i 1990 vil stige til over 300 mio. t, hvilket vil medføre en årlig udsendelse af svovldioxid på mindst 5 mio. t.

Dette skal sammenholdes med den store forurening fra Sovjetunionen og især fra Polen, som udsender den største mængde svovldioxid i Europa, nemlig 4,3 mio. t årligt; det svarer til ca. 100 kg pr. befolkningsperson og godt 15 t pr. km².

Fremskridtspartiet erkender, at miljøforureningen er grænseoverskridende. Det gør miljøministerens såkaldte grønne flertal ikke. Hvis de havde gjort det, havde man erkendt, at det var på internationalt plan, man skulle have koordineret disse ting i stedet for at gå foran og løfte fanen højere fra jorden, end man kan magte, og det er reelt det, man har gjort.

Desværre sidder den øvrige del af den såkaldte borgerlige regering med korslagte arme og lader miljøministeren køre los med sit såkaldte grønne flertal til skade for dansk erhvervsliv og til skade for dansk konkurrenceevne.

Det kan ikke nytte, at man vil sende den ene store pakke ud efter den anden til folkeafstemning, hvor man nu vil redde Danmark for 20. gang, når man samtidig underminerer det herinde fra Folketinget.

Det kan heller ikke nytte, at hr. Ahlmann-Ohlsen, som jeg mener har gjort en god indsats, har forsøgt at få afsat noget af den miljøknow-how – om end det var fra en strandbred i TV 2 – noget af den miljøkundskab, som man har erhvervet sig her i Danmark.